

нитѣ склонове на Бармука, по течението на малката задъ него рѣка Аблановска, сж мѣстноститѣ Абланово и едноименната нему гора. Отгорѣ е тѣй нарѣчения Улей, гдѣто Абланската рѣка се влива въ Селишката, при едноименъ боазъ, а посрѣдъ двѣтѣ устия тукъ, единъ стрѣменъ пжтъ води сѣверно прѣзъ Чуката и Динювъ Рѣтъ за къмъ „Гората“. Срѣщу Улея на изтокъ е Св. Тодоровата аязма, а отгоръ ней, — развалини на стара крѣпость Марено или по-право Маринено Градище. Слизайки по Селишкото устие за Сливенъ, познато тукъ подъ общото име Селище (поради многото по него развалини и по прѣдание слѣди отъ село), срѣщаме се съ интересния връхъ Мутрунъ и съ споменатия вече Гаговицъ. Южнитѣ му поли се миятъ отъ Селишката Рѣка и се именуватъ Оршака (Орѣшакъ, мѣсто посадено съ орѣхи).

Като прѣгазимъ минующата тукъ Новоселска Рѣка при едноименъ боазъ, стигаме до най-старата частъ на града, стария Сливенъ или днешното Ново-Село, и издигнатия надъ него хълмъ, държащъ се о западната частъ на Синитѣ Камъни, нарѣченъ Хисарлъкъ или Хисаръ Кале (отъ влѣзлата въ турския езикъ персийска дума хисаръ = крѣпость). Тукъ лежи най-краснорѣчивия паметникъ на римското величие въ Сливенския край. Западно до него и надъ самия Ново-Селски боазъ е малкия връхъ Мацулка или Йосива Могила (отъ самоубитъ тамъ фелдфебелъ слѣдъ освобождението). На с.-изт. отъ Хисарлъка сж мѣстноститѣ Куру-Дере и Стомнитѣ, а горѣ всрѣдъ скалитѣ на Синитѣ Камъни и подъ извора на тѣхния гребенъ, Кушъ Бунаръ, се намиратъ други развалини на стара крѣпость — Маричино Градище¹⁾. Източно отъ тукъ и отъ простиращата се надлъжъ

¹⁾ Отъ второстепеннитѣ названия на мѣстности между Мацулка и прочутия Кушъ Бунаръ, за който ще се говори и на друго мѣсто, сж слѣднитѣ: Пометенъ Камъкъ, Стрѣвенъ Камъкъ, Кюмбетъ Кая, Коларска поляна, Юртма, Прѣсеченикъ, Петковъ пжтъ, Тютюнлюкъ, Малка рѣка, Бѣли кайнаци, Четирси извори, Мердевенъ Кая, Равна рѣка, Меча поляна, Тефтеритѣ, Копривникъ (изворъ), Малка Чаталка и др.